No. 51. ANUL V. 22 Septemvrie 1902

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în ţară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
» » » 6 lunĭ » 3 | Un număr . . . . 15 banĭ

Pentru anunciurĭ 1 leŭ linia. Mica publicitate 5 banĭ cuvîntul

Manuscriptele nepublicate se ard.

Redacţia şi Administraţia Str. Mântulésa No. 9, Bucurescĭ.

Să fim ţăranĭ Românĭ (1).

Să fim ţăranĭ. Cu hărnicie
Pămîntul să muncim,
Să fim Românĭ, şi 'n armonie
Cu toţiĭ să trăim.
Să fim ţăranĭ, să fim Românĭ
Să fim ţăranĭ Românĭ.

Pămîntul hrană dă la toţĭ,
Voĭnicĭ pe toţĭ îĭ face,
Voĭnicĭ ţăranĭ, voĭnicĭ Românĭ
Şi la rĕsboiŭ şi 'n pace.
Să fim ţăranĭ, să fim Românĭ,
Să fim ţăranĭ Românĭ.

De frig, de vifor, de furtunĭ
Voĭnicĭ nu ţinem sémă,
Pămîntul patrieĭ ne e,
Românĭ, a nóstră mamă.
Să fim ţăranĭ, să fim Românĭ,
Să fim ţăranĭ Românĭ.

Să fim ţăranĭ. Cu hărnicie
Pămîntul să muncim,
Să fim Românĭ şi 'n armonie
Cu toţiĭ să trăim.
Să fim ţăranĭ, să fim Românĭ,
Să fim ţăranĭ Românĭ.

Th. D. Speranţia.



(1) Pentru corul şcólelor rurale.



Fĕt-frumos al nostru şi pasĕrea Fenix.



În basmele nóstre eroul Fĕt-frumos — saŭ orĭ-ce nume ar avé el — are ca notă esenţială reînvierea. El se luptă cu puterile supranaturale ale smeilor şi balaurilor şi altor monştri, cade în luptă cu eĭ, este ucis, apoĭ înviie prin ajutorul apeĭ-viĭ aduse de vr'un tovarăş. E cu neputinţă ca un basm să se isprăviască cu mórtea eroului. Reînvierea este o condiţiune fără de care nu póte existà eroŭ în basme.

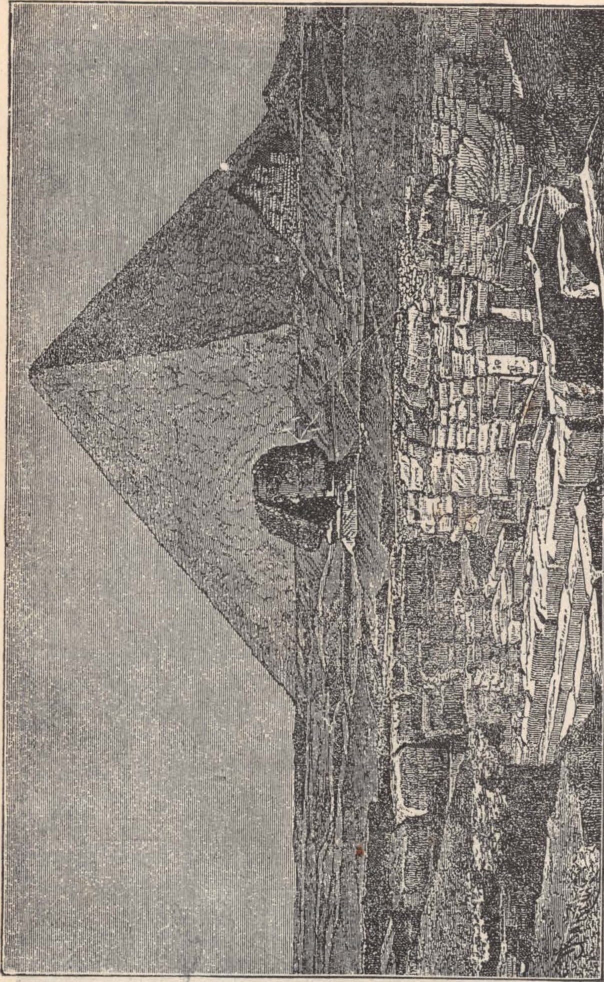
Ideia reînvieriĭ erouluĭ este un simbol al reînvieriĭ fisice, a naturiĭ în fie-care primăvară, a sóreluĭ vecĭnic care iarna scapătă spre Sud şi-şĭ pierde puterea căldurii, iar primăvara se întórce spre Nord cu putere şi căldură.

Dar e tot odată şi ideea reînvieriĭ psihice, a sufletuluĭ care trăind şi după mórtea omuluĭ într'o lume vecĭnică, reintră iarăşĭ într'un om.

Dintre popórele vechĭ pe câte le cunóscem din istorie, afară de Egipteni, nicĭ unul nu credea în nemurirea sufletuluĭ şi nicĭ în reînvierea ómenilor. Greciĭ şi Romaniĭ credeaŭ că este un loc numit Hades orĭ Orcus unde se duc morţiĭ, ca umbre, şi trăesc vecĭnic, ceĭ bunĭ cu ceĭ rĕĭ la un loc. Dar aceste umbre nu eraŭ suflete, ci «fantome» cu chip de om dar fără trup, nemateriale, nălucĭ. Maĭ târziŭ, către creştinism încóce, aŭ început să crédă şi Romaniĭ şi Greciĭ într'un Raiŭ şi Iad, cu rĕsplătirĭ şi pedepse.

Iudeiĭ n'aŭ creḑut nicĭ odată că sufletul trăesce şi după

mórte, nicĭ odată n'aŭ credut în învierea ómenilor. N'aŭ avut, prin urmare, nicĭ Raiŭ nicĭ Iad. După concepţia Judeilor omul când móre e de-apururĭ mort, şi sufletul luĭ piere deodată cu trupul. In felul acesta Judeiĭ aŭ avut cea maĭ tristă concepţie despre viaţă şi lume: un Iehova vecĭnic, răsbunător şi mânios mereŭ, iar óameniĭ nişte jucăriĭ în mâna luĭ care

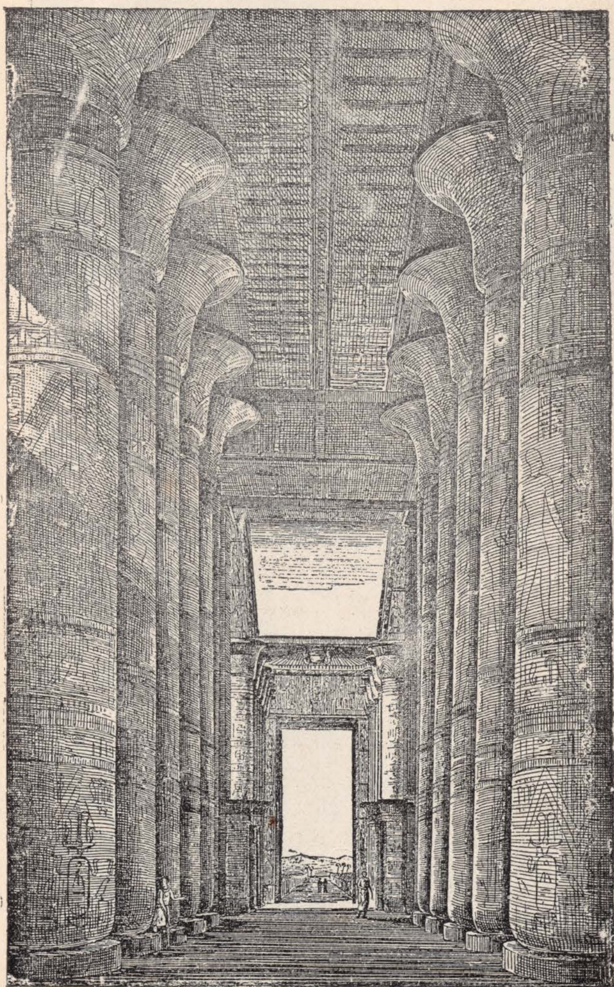


Piramidă Egipténă.

trăesc puţin pe lume şi pier ca să fie pieriţĭ pentru veciĭ vecilor. Testamentul vechiŭ nu pomenesce nimic nicĭ de răsplătire pe altă lume, dacă eştĭ bun, nicĭ de o pedépsă dacă eştĭ rĕŭ — orĭ-cum aĭ fi şi orĭ-cum aĭ trăĭ, eştĭ acelaşĭ în faţa vecĭniciei. De aceea nimenĭ şi nimic nu te silesce să fiĭ bun şi drept în viaţă; nimenĭ şi nimic nu te înspăĭmîntă dacă

eştĭ rĕŭ şi cu pĕcate. Cât de deosebită e concepţia creştinismuluĭ despre viaţă şi lume şi despre faptele omuluĭ: creştinul crede că are să dea sémă de faptele luĭ, pe altă lume, şi va purtà consecinţele lor, Judeul nu crede asta.

Egiptenii credeaŭ şi în nemurirea sufletuluĭ şi în reînvierea vieţilor. De-aceea aveaŭ aşà de mare grije de morţiĭ lor, îĭ îmbălsămaŭ şi le făceaŭ morminte trainice, ca pentru

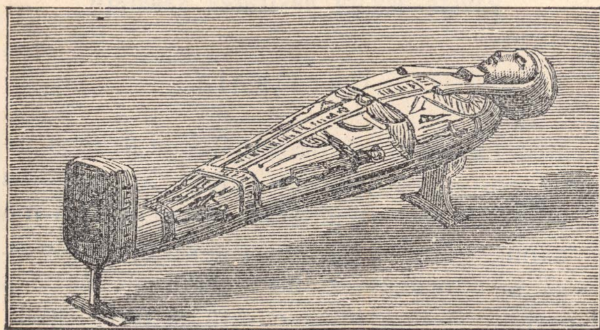


Mormîntul regilor Egipteni.

vecĭnicie. Moise care a luat o mulţime de învĕţăturĭ de la Egipteni, n'a voit să ĭa şi credinţa în nemurirea sufletuluĭ. Fără îndoială o fi sciut el de ce nu i s'a potrivit în sistemul sĕŭ religios acéstă credinţă şi a cunoscut bine pe Judeĭ.

Egiptenii, simbolisând reînvierea, credeaŭ că este undeva departe în Arabia o pasĕre, cât un vultur, cu pene de aur, care vine tot la cincĭ sute de anĭ în templu, dimpreună cu tată-sĕŭ pe care îl culcă pe un aşternut de smirnă şi apoĭ îĭ dă foc. Iar pasĕrea cea bătrână după ce se preface cenuşă, reînvie «maĭ tînĕră şi maĭ frumósă» şi sbóră cu fiul sĕŭ îndărăt.

Acéstă legendă a găsit-o istoricul grec Herodot la Egiptenĭ şi a scris-o în istoria luĭ. Judeiĭ aŭ împrumutat legenda de la Egiptenĭ, şi spuneaŭ că este o pasĕre mare numită Hol care trăesce vecĭnic. Când a mâncat Adam şi Eva din fructul oprit, tóte animalele din Paradis aŭ mâncat şi ele, şi tóte aŭ devenit muritóre. Singură pasĕrea Hol n'a mâncat şi de-aceea trăesce vecĭnic.



Corp de Egiptén îmbălsămat (mumie).

După legenda judaică, decĭ, nemuritorĭ în lume sunt numaĭ doĭ: Iehova şi pasĕrea Hol. Judeiĭ însă necredênd în reînvierea morţilor, aŭ lepădat din legenda egipténă tocmaĭ partea cea maĭ frumósă: mórtea şi apoĭ înviierea.

Pasĕrea în legenda egipteană se numesce Fenix. Fiind-că David psalmistul şi profeţiĭ vorbesc de ea, şi fiind-că în grecesce foinix însemnéză şi pasĕrea acésta şi palmierul, traducĕtoriĭ din grecesce aŭ făcut zăpăcélă. Aşà în psalmul 92, vers 13 se dice: «Cel drept va întinerì ca un fenix.» Ca cine anume? ca pasĕrea fenix, care învie din cenuşa eĭ, orĭ ca arborele fenix (palmierul), care în fie care lună îşĭ lépădă câte o frunză şi în locul eĭ cresce alta tînĕră.

Pasĕrea fenix a fost primită de creştinĭ ca simbol al mântuitoruluĭ nostru Christos. Precum ea singură se jerfesce, ca să reînvie maĭ tînĕră, aşà Christos s'a jertfit pe sine, ca să învie şi el şi omenirea cufundată în pĕcate.

Pe mormintele vechĭ creştine se vĕd adese-orĭ palmierĭ şi pasĕrĭ fenix — în loc de îngerĭ saŭ alte simbolurĭ ce avem noĭ astădĭ ca simbolurĭ ale vieţiĭ viitóre. In loc de pasĕrĭ-fenix se puneaŭ pe morminte şi chipurĭ de pelican. Despre acéstă pasĕre se credeà un lucru curios. Anume: că mama îşĭ omóră puiul cu desmierdările eĭ, apoĭ veneà tata puiuluĭ

şi atâta îşĭ sfâşia pieptul cu ciocul până eşià sânge, iar cu sângele inimiĭ sale stropeà puiul mort şi-l învià. Sângele pelicanuluĭ se numeà *apa vie a morţiĭ.*

In mitologia nóstră, precum am spus, avem ideea reînvieriĭ fisice şi psihice în basme. Făt-frumos e o pasĕre-fenix, care înviie «maĭ frumos de cum a fost», tocmaĭ cum credeaŭ Egiptenii de pasĕrea lor. Şi, iarăşĭ, el învie stropit fiind cu apă-vie, tocmaĭ cum se credeà despre pelican că-şĭ înviie puiul.

Se înţelege, nu poţĭ apropià pe Fĕt-frumos de pasĕrea fenix, decât numaĭ întru atât că şi el şi ea înviie. Incolo sunt două concepţiĭ cu totuluĭ felurite.

G. Coşbuc.

Poveţe despre păstrarea sănătăţiĭ.

Curăţenia.



Pentru ca omul să fie sănătos și frumos, trebue să-și ție corpul tot-deauna curat. Necurățenia produce bóle In tóte diminețile să ne spălăm mâĭnele, fața, capul, gâtul, gura și dinții cu apă rece și cu săpun, să ne ștergem cu un ștergar și să ne pieptănăm. Ómenii carĭ nu-șĭ ține gura curată și nu-șĭ spală dinții în tóte ḑilele, miros urât din gură, dințiĭ lor se strică lesne, devin dureroșĭ și cad de timpuriŭ. Asemenea să spălam mâĭnile cu apă și cu săpun după orĭ-ce lucru necurat, iar picióre1e cel puțin odată pe sĕptămână. Din când în când să spălăm corpul întreg; în timpul vereĭ este priincios sănătățeĭ a se luà adese-orĭ băĭ recĭ (feredee, scalde) în gârlă saŭ în rîŭ, nu însă în bălți, heleștae, iazurĭ și în alte ape stătătóre și murdare. Este vătĕmător a se scăldà cu stomacul plin și îndată după mâncare, precum și când corpul este înfierbîntat din alergătură orĭ din muncă, ci în asemea cas să ne odihnim puțin, pentru a ne răcorì înainte de a intrà în apă rece. Luând băĭ recĭ să nu stăm în gârlă saŭ în rîŭ maĭ mult decât un sfert de oră.

Vestmintele și încălțămintele să se curețe în tóte ḑilele. Rufele trebue să se schimbe adese orĭ, căcĭ nu este sănătos a se purtà maĭ mult timp cămașa și ciorapiĭ necurațĭ. Este folositor ca să nu ne culcăm séra cu cămașa care am purtat-o ḑiua, ci să avem altă cămașă pentru nópte. Este urât obiceiul a se suflà jos muciĭ din nas și a-ĭ rĕspândì

din nas pe mâînĭ şi după acestea pe haĭne. Fie care om să aĭbă decĭ batistă, basma orĭ şervet, nu numaĭ în ḑilele de sěrbătorĭ şi pentru sudórea de pe faţă, ci şi pentru nas.

Aşternutul, locuinţa, tóte uneltele, vasele şi alte lucrurĭ din casă să fie curate. Nu trebue să fie cine-và bogat pentru a fi curat; casa celuĭ maĭ sărac se póte întreţine cu curăţenie şi cu ordine. Tóte lucrurile carĭ le ţinem curate dăĭnuesc maĭ mult timp. O casă murdară nu este nicĭ odată sănătósă.

Frumuseţea corpuluĭ se strică prin necurăţenie şi prin viaţă neregulată. La fetele şi femeile sănătóse, rumenéla obrajilor ce aŭ primit-o de la Dumneḑeŭ, este cea maĭ frumósă, nu o maĭ putem înfrumuseţà prin dresurĭ, văpselĭ şi sulimanurĭ. Este urât şi vătĕmător sănătăţeĭ a spoì (a boì) obrajiĭ cu dresurĭ şi sulimanurĭ, carĭ sunt obicĭnuit otrăvitóre. Fetele cu obrajiĭ paliḑĭ, albĭ, nu sunt sănătóse, şi în loc de a întrebuinţà dresurĭ, să se caute cu doctor.

Femeile născênde şi copiiĭ noŭ-născuţĭ trebue să se îngrijéscă cu mare curăţenie; cu păstrarea curăţenieĭ la nascere ferim pe femeia lĕuză şi pe copil de bóle grele; babele carĭ moşesc pe femeile din sate şi carĭ n'aŭ învĕţat la şcóla de móşe meşteşugul moşituluĭ, nu sciŭ cum se pot preîntâmpinà bólele carĭ se ivesc la mumă şi la copil la nascere şi curînd după nascere; de aceea este trebuinţă ca femeile însărcinate să chieme la facere o móşă învĕţată, care scie maĭ bine rostul moşireĭ şi a îngrijireĭ femeeĭ lĕuze şi a copiluluĭ. In cele d'întâiŭ treĭ lunĭ după nascere să se scalde copilul în apă căldicică curată, rĕmânênd în baie 5 până la 6 minute; dacă se póte, să se scalde în tóte ḑilele şi de la a treia lună înainte, dacă nu se póte acésta, să se scalde copilul cel puţin de douĕ orĭ pe săptămână. După baie să se usuce bine tot corpul cu ştergar curat, să se desfacă bine tóte creţiturile pĭeleĭ pentru a se puté şterge maĭ bine, maĭ ales la gât, la subţiorĭ, de la pântice în jos, la şeḑut şi pretutindenea unde pĭelea se spuzesce lesne din causa umeḑeleĭ şi a necurăţenieĭ. Capul cere o îngrijire osebită; el trebue spălat cu săpun şi pĭeptănat în tóte ḑilele. Scórţele aflate pe pielea capuluĭ şi lipite de pĕr să se depărteze cu săpun şi cu pieptenele; dacă ele se desfac anevoĭe să le muĭăm, frecându-le cu unt-de-lemn curat. Aşternutul şi vestmintele copiluluĭ să fie cât se póte

de curate, rufele să se primenéscă adese-orĭ, cârpele să se schimbe îndată după ce le-a udat copilul. Nu este bine ca cârpele ude să se usuce numaĭ şi să se întrebuinţeze din noŭ fără a fi spălate.

Copiiĭ maĭ măriceĭ trebue să se deprindă de timpuriŭ ca să se ţină singurĭ curaţĭ, să nu mérgă la şcólă nespălaţĭ, nepĭeptĕnaţĭ, cu vestminte necurăţate, murdare; ci să-şĭ clătéscă de diminéţă, de maĭ multe orĭ, gâtlejul şi gura cu apă curată, căcĭ cu curăţenie se preîntâmpină multe bóle.

Dr. I. Felix.



BALZAC POPORANIST (1).



Benassis insistă pe lângă proprietarul Gravier să construéscă nisce ferme pe un pămînt înţelenit ce posedà în partea loculuĭ. După îndelungate tratărĭ, proprietarul şi doritor să facă binele, dar şi convins că va câştigà, desţelinà pămîntul, cheltuì o sumă mare cu construirea fermelor şi le închirià ţăranilor. Doctorul îşĭ făcù şi el două ferme. Ast-fel, adevĕrata agricultură fù introdusă.

Acum neobositul poporanist se gândì la micile comerciurĭ legate de agricultură. Arătà ţăranilor că după cum vînd în oraş lăpturĭ, tot aşà ar puté vinde pasĕrĭ, ouĕ, fructe, legume, fîn, paie, etc. După cât va timp plecaŭ la oraş pe fie-care sĕptămînă câte 60 de care cu asemenea mărfurĭ.

Legăturile cu lumea din afară devenind din ce în ce maĭ marĭ, ómeniĭ se deşteptară, înţeleseră nevoia de carte. Nu numaĭ că se făcù o şcólă pentru copiĭ, dar chiar o parte din ómeniĭ vîrstnicĭ învăţară scrierea şi citirea.

Agricultura fu perfecţionată. Pămîntul fù îngrăşat. Cres-

(1) Vedĭ No. 50.

cerea vitelor se întinse. Se înfiinţară tăbăcăriĭ, carĭ dădură nascere cismărieĭ. Se înfiinţă un atelier de pălăriĭ, altul de croitorie, o băcănie, o lipscănie.

După ḑece anĭ satul erà mare, frumos, curat. Avé 2.000 de locuitorĭ în loc de 150 pentru că mulţĭ veniseră să se stabiléscă acolo, atraşĭ de un asemenea teren de muncă, câştig şi fericire. Tótă lumea scia carte şi se plănuia prefacerea satuluĭ în târg.

* * *

Lucrurile înşirate aşà par o poveste. Lasă că chiar poveste de-ar fi, încă e maĭ frumósă de cât multe carĭ se scriŭ orĭ se traduc la noĭ. Dar când le cetescĭ acolo — în peste 300 de paginĭ — cu tóte desvoltările şi legăturile logice trebuitóre, de sigur că ele se presintă alt-fel de cât într'un scurt resumat.

Şi apoĭ să nu uĭtăm că romanul luĭ Balzac e scris prin 1830 şi vorbesce de lucrurĭ carĭ s'ar fi petrecut curînd după căderea luĭ Napoleon. Franţa de atuncĭ nu erà Franţa de acum. O îndelungă vreme de lupte politice şi religióse, rĕsbóie civile, revoluţiunĭ şi schimbărĭ de regim, iată atâtea cause carĭ puteaŭ fórte bine să pricinuéscă lăsarea în absolută părăsire a numeróse colţurĭ ale întinseĭ Franţe, până la carĭ nu eraŭ nicĭ drumurĭ şi de-a căror existenţă abià dacă se scia la centru. Nu-ĭ autor frances care să nu ne vorbéscă de câte o asemenea localitate. Şi se pare că în Rusia exemple de acestea aŭ fost şi maĭ tîrḑiŭ. Nu ne vorbesce Recetnicov de satul Plodnipnaia, care sémănă ca douĕ picăturĭ de apă cu satul descris de Balzac? De cât, în satul autoruluĭ rus nu s'a găsit un Benassis, cel puţin nu se ivise înainte de apariţiunea romanuluĭ «Plednipnaieniĭ».

Nu maĭ puţin nu cerem ca scrierea luĭ Balzac să fie luată ca o evanghelie şi nicĭ ca un program infailibil pentru poporanizmul român. Altă ţară, alte timpurĭ, şi alte nevoĭ. La noĭ nu sunt sate de idioţĭ şi nicĭ sate părăsite. Pretutindenĭ este o viéţă socială adevĕrată, care se hrănesce din sângele aceleeaşĭ vieţĭ naţionale. La noĭ nu se cere câte un om de o voinţă extra-ordinară, care să prefacă totul, după judecata luĭ.

Nu tóte soluţiunile pe carĭ le-a găsit poporanistul frances acum o sută de anĭ pentru ţara luĭ, vor fi bune astăḑĭ pentru ţara românéscă.

Ceea-ce vom învĕţà însă din *Medicul sătesc* este că prin muncă şi stăruinţă se pot vindecà rele maĭ marĭ chiar de cât cele de carĭ sufere ţărănimea română.

* * *

Activitatea poporanizmuluĭ român, sub auspiciile actualuluĭ ministru, d-l Haret, este de sigur pe calea cea bună şi în curînd va da róde frumóse.

Dacă din punctul de vedere al aplicăriĭ practice popora-

nizmul român nu trebue să ia ca dogmă nicĭ scrierea luĭ Balzac, nicĭ o altă scriere de peste hotare, din punctul de vedere al principiilor călăuzitóre însă, găsim în romanul de care ne ocupăm ideĭ şi sfaturĭ carĭ se potrivesc de minune aci—şi orĭ unde—şi nu cred de prisos a redà câte-va din ele.

Ast-fel, Balzac ḑice: *aci totul trebue să fie acţiune şi exemplu practic.* Nimic maĭ adevĕrat. Orĭ câte conferinţĭ teoretice s'ar face ţăranilor, eĭ nu se vor pătrunde de adevĕrul lucruluĭ, de cât atuncĭ când vor vedé cu ochiĭ că aceea-ce se *spune* se *póte face* şi *folosesce.*

Alta: *popórele fără nevoĭ sunt sărace.* Cât adevĕr! Ţăraniĭ românĭ nu pricep nevoia uneĭ hrane maĭ bune, uneĭ case maĭ sănătóse, uneĭ haine maĭ potrivite şi de aceea n'aŭ ajuns să scótă nicĭ din bogăţia naturală a pămîntuluĭ românesc, nicĭ din propria lor putere de muncă, tot folosul ce se póte scóte. De aceea ţara nóstră, care cuprinde în sînul eĭ atâtea bogăţiĭ, este *de fapt* săracă. Faceţĭ pe ceĭ maĭ numeroşĭ şi maĭ puternicĭ fiĭ aĭ ţăriĭ — pe ţăranĭ — să pricépă tóte bogăţiile ce se pot scóte din pămînt şi din tóte câte sunt în legătură cu cultura pămîntuluĭ şi atuncĭ veniturile vor curge, ţara va fi bogată şi va scăpà pentru tot deauna de jugul economic al strĕinătăţiĭ.

«*Adevĕrata politică a uneĭ ţărĭ,* ḑice iar Balzac, *trebue să tindă la desrobirea eĭ de orĭ-ce tribut către străinătate, dar fără concursul ruşinos al vămilor şi al prohibiţiunilor*».

Prin urmare masele trebuesc luminate în tóte privinţele. Ast-fel vom ajunge să producem tóte şi să nu ne temem de concurenţa strĕinătăţiĭ, aci în ţară. Şi lucrul nu e greŭ. Doctorul Benassis întrebat dacă i-a fost greŭ să lumineze pe ţăranĭ şi să-ĭ îndrepte pe calea bineluĭ, rĕspunde:

— De loc. Nu obosém maĭ tare spunĕnd ce-và folositor, de cât spunĕnd palavre. Vorbind, rîḑĕnd, le vorbeam de interesele lor. La început ómeniĭ nu vroiaŭ să mĕ asculte: eram surtucar şi pentru eĭ surtucarul e un duşman. A trebuit să combat repulsiunea asta a lor. Intre a face binele şi a face rĕul, nu-ĭ altă deosebire de cât liniscea orĭ tulburarea consciinţeĭ, ostenéla e aceeaşĭ.

Acelora decĭ cărora le încumbă sfînta misiune de a ridicà starea intelectuală, morală şi economică a ţărănimeĭ; preoţiĭ învĕţătoriĭ şi toţĭ aceia carĭ trăind în mijlocul ţăranilor, înţeleg că aŭ datoria de a-ĭ îndrepta spre un viitor măreţ, care cuprinde în sine însuşĭ viitorul patrieĭ; toţĭ aceia să nu uĭte că a vorbì lucrurĭ folositóre, a da sfaturĭ înţelepte şi rodnice, nu e nicĭ maĭ greŭ, nicĭ maĭ ostenitor de cât a vorbì de lucrurĭ indiferente. Dar în acelaşĭ timp eĭ să nu uĭte încă o vorbă a luĭ Balzac: toţĭ ţăraniĭ sunt fiiĭ sfîntuluĭ Toma, apostolul necredincios; eĭ vor în tot deauna fapte, în sprijinul vorbelor.

Const. Graur.



Piatra de pe frontispiciul porţiĭ de la fortăréţa Cetăţiĭ-Albe
(din anul 1438).

Ingrijirea cailor.

Kerafilocelul.

La unii caĭ, pe lângă cornul curat al păreţilor, se forméză pe din năuntrul lor, câte odată către fruntea copiteĭ, alte dăţĭ la sferturĭ, un corn noŭ, corn căruia i s'a dat numirea de *kerafilocel.*

De multe orĭ, desvoltarea acestuĭ corn de prisos, pare că nu are nicĭ o pricică, totuşĭ însă, întâlnindu-se maĭ des la animalele cu unghiile crăpate, acésta ne arată că seimele, nu sunt streine în multe casurĭ, de formarea luĭ.

Une orĭ însă, cornul din noŭ crescut, póte să ajungă până la mărimea unuĭ oŭ de găină. Forma luĭ nu este aceeaşĭ în tot-deauna; el póte să fie întreg saŭ găurit.

In afară de seime, kerafilocelul maĭ are de causă loviturile făcute pe păreţiĭ copiteĭ, ciocăniturile tarĭ la nituirea vîrfuluĭ caelelor, precum şi izbiturile unghieĭ de corpurile tarĭ, pe carĭ animalul le-ar întâlnì în mers.

Kerafilocelul se *arată prin schiopătură.* Se póte cu tóte acestea ca animalul să mérgă regulat, saŭ să schiópete cu rĕstimpurĭ. Examinându-se piciorul schiop, copita bolnavă se înfăţişéză într'o anumită parte, ce corespunde cu locul unde s'a produs cornul de prisos, maĭ bombată, maĭ eşită în afară; daca cu un ciocan mic, saŭ cu o cheie, o ciocănim, vedem adesea că animalul arată durere, maĭ ales când izbim partea bombată.

Când kerafilocelul a ajuns până jos, la talpă, daca calul este despotcovit, constatăm în dreptul luĭ, către unirea tălpeĭ cu păreţiĭ copiteĭ — pe linia albă, — o mică scobitură unde cornul se presintă de obiceiŭ sdrenţuit, fărămicios, ceea-ce a făcut pe mulţĭ să dea numirea aceleĭ scobiturĭ, de *furnicar.* Tot aci întâlnim, când kerafilocelul nu este întreg, o mică găurice, o fistulă, cu o lungime de 2—3 cen-

timetri şi maĭ mult chiar, din care fistulă se scurge, nu în tot-deauna însă, un puroiŭ negricios, murdar.

Kerafilocelul *nu se vindecă* nicĭ odată singur, de aceea pe cât este cu putinţă să evităm producerea luĭ, îngrijind ca crăpăturile copitelor să fie tratate în grabă, ca potcovitul să se facă cu pricepere.

Daca bóla s'a desvoltat, procedăm în modul următor: scurtăm cu cuţitóea, saŭ maĭ bine cu reneta, păretele copiteĭ în dreptul cornuluĭ kerafilos, întocmaĭ ca la seime, făcênd ast-fel ca sprijinul unghieĭ să nu aibă loc în acea parte. Se póte încă, când schiopătura este însemnată, să răḑuim cu raşpelul păreţiĭ copiteĭ în partea bombată, ce corespunde cu kerafilocelul.

Aceste mijlóce sunt folositóre când rěul este puţin însemnat, în casurile grave, trebue să *depărtăm* cornul noŭ crescut, adică să scótem kerafilocelul afară. Acéstă operaţiune nu se póte face decât de medicul veterinar.

Irimia Popescu
Medic-veterinar.

Cum póte învěţătorul să ajute la îmbunătăţirea economică a sătenilor.



Tómna la câmp, ca şi în grădina de zarzavaturĭ, sunt de făcut o mulţime de lucrărĭ practice şi folositóre omuluĭ ca şi câmpuluĭ. In grădina de zarzavaturĭ, învěţătorul, după ce va fi pe deplin convins, că uniĭ din părinţiĭ copiilor aŭ pe lângă casa lor ast-fel de grădinĭ semĕnate cu zarzavaturĭ, va puté pune întrebarea unuia din copiiĭ şcolarĭ, daca părintele luĭ a început la recoltarea zarzavaturilor? Copilul la întrebare, va trebuì să rĕspundă, da, saŭ nu. Fie rĕspunsul afirmativ saŭ negativ din partea copiluluĭ şcolar, învěţătorul se va duce cu copiiĭ în grădină, unde va trebuì să dea tóte explicaţiunile cuvenite la recoltarea fie-căruĭ zarzavat, ca şi la păstrarea luĭ. Să presupunem casul, că învěţătorul se duce în grădină şi se opresce lângă un strat cu morcovĭ. Maĭ întâiŭ va pune întrebarea copiilor dacă la părinţiĭ lor aŭ vĕḑut vr'odată cum se recolteză morcovul? Uniĭ din copiĭ vor rĕspunde: că părinţiĭ lor i-aŭ recoltat cu sapa, iar alţiĭ vor rĕspunde că părinţiĭ lor i-a recoltat cu casmaua (hârleţul). In casul acesta învěţătorul va spune copiilor, părinţiĭ voştri carĭ aŭ recoltat morcovul cu casmaua, aŭ făcut o bună lu-

crare, căcĭ numaĭ cu casmaua se póte scóte din pămînt tótă rĕdăcina morcovuluĭ, pe când cu sapa se taie rĕdăcina, aşà că o parte rĕmâne în pămînt. In casul acesta producţiunea este maĭ mică şi rădĕcinele recoltate nu se pot păstrà aşà bine, ca rĕdăcinele recoltate întregĭ.

Invĕţătorul punĕnd mâna pe casmà va începe să recolteze vre-o câte-và rădăcinĭ de morcovĭ, ca copiiĭ să rĕmâie pe deplin mulţumiţĭ şi convinşĭ că numaĭ cu casmaua se póte face o bună recoltă a plantelor rădăcinóse din grădina de zarzavaturĭ.

După aceea le va arătà recolta şi cu sapa, aşà ca copiiĭ prin eĭ înşişĭ să rĕmână pătrunşĭ de adevĕr, că recolta rădăcinóselor, cu sapa, este în paguba părinţilor lor; de óre-ce prin recoltarea cu sapa, aprópe jumĕtate din rădăcinĭ rĕmân în pămînt. La acest rĕŭ se maĭ adaugă altul, că rădăcinele de morcovĭ tăiate, se păstréză peste iarnă maĭ anevoie, decât cele netăiate.

Copiiĭ curioşĭ din firea lor să scie de ce rădăcinele tăiate, se păstréză maĭ anevoie decât cele întregĭ, vor întrebà pe învĕţătorul lor. Care este causa? Invĕţătorul va trebuì să le spună: că sucul rădăcinelor tăiate, venind în atingere cu aerul, începe a se muceḑì şi acéstă muceḑélă, cu timpul strică tótă rădăcina şi se póte întinde şi la rădăcinele întregĭ. Le va spune că muceḑéla nu este decât un fel de ciupercí carĭ se înmulţesc fórte repede, aşà că în vre-o câte-và săptămânĭ toţĭ morcoviĭ se pot stricà.

Ca conclusiune din punct de vedere economic şi moral, se póte deduce: că daca recolta plantelor rădăcinóse din grădina de zarzavat se va face cu sapa, aprópe jumĕtate din rădăcinĭ rĕmân în pămînt, iar cele recoltate se vor muceḑì, aşà în cât din munca nóstră dintr'un an, din aceste zarzavaturĭ nu vom puté să trăgem adevĕratele folóse pentru hrana nóstră. De aceea nu trebue să ne fie lene, de a întrebuinţà casmaua în loc de sapă, şi la cumpĕrarea casmaleĭ să nu ne scumpim cu 2 saŭ 3 banĭ maĭ mult, ce vom da pe acest instrument agricol. Cu casmaua, nu numaĭ că putem să facem în mod economic recolta plantelor rădăcinóse, dar şi pămîntul în grădină se sapă maĭ bine şi maĭ adînc, se mărunţesce maĭ bine, nu se póte bătătorì niciĭ odată cu picióreIe, şi rădăcinele buruenilor rele, ca pirul, pălămida, etc., se pot scóte maĭ bine din pămînt.

Un pămînt săpat cu casmaua, aerul, căldura şi umeḑéla, îl străbat uşor, prin urmare şi plantele de grădină în ast-fel de pămînt cresc maĭ bine şi vor da o recoltă maĭ bogată, şi în casul acesta vom fi maĭ câştigaţĭ. Cu sapa, orĭ câtă bună-voinţă vom avé, nu vom puté săpà pămîntul nicĭ odată aşà de bine ca cu casmaua.

In casul acesta, ca copiiĭ să rĕmâie convinşĭ de adevĕr, învĕţătorul, va săpà el singur o bucată de pămînt în grădina

şcolară cu casmaua, şi o altă bucată cu sapa. După aceea va pune pe unul din copiĭ, care este maĭ mare, să sape şi el cu casmaua, şi pe urmă cu sapa, apoĭ îl va întrebà, la care lucrare a simţit maĭ multă uşurinţă, la lucrarea pe care a făcut'o cu casmaua saŭ cu sapa, şi care din aceste două lucrărĭ este maĭ bine făcută?

Copilul va rĕspunde fără a se gândì mult: că săparea pămîntuluĭ cu casmaua este maĭ uşóră şi maĭ bună. Alţĭ copiĭ, ca să se convingă şi eĭ de adevĕr, vor cere învĕţătoruluĭ. ca să-ĭ lase şi pe eĭ să sape puţin cu casmaua şi cu sapa. Invĕţătorul va trebuì, pe cât va fi posibil, să le satisfacă dorinţa lor. Numaĭ cu modul acesta, învĕţătorul va puté maĭ bine infiltrà în tinerele odrasle ce-ĭ sunt încredinţate, metoda cea maĭ bună şi economică la lucrarea pămîntuluĭ în grădină, ca şi la câmp afară.

In cât privesce păstrarea zarzavaturilor peste iarnă, în pivniţă saŭ în beciŭ orĭ afară în grópă, copiiĭ şcolarĭ trebue să fie de faţă când învĕţătorul îşĭ va aşeḑà ast-fel de zarzavaturĭ. In pivniţă, va alege un colţ maĭ întunecos, de óre-ce lumina ajută la crescerea zarzavaturilor. Maĭ întâiŭ pe lângă părete va pune un strat de nisip bine uscat, în grosime de cel puţin 4 cm., după aceea va pune un rînd de morcovĭ, depărtaţĭ de un cm., aşà că fie-care rĕdăcină de morcov să fie acoperită de nisip, fiind-că în casul acesta mucigaiul (bóla) de la o rădăcină, este împiedecat de a se propagà la rădăcinele sănătóse, saŭ bóla se propagă cu maĭ multă greutate. Dacă nisipul este umed, zarzavaturile, păstrate în ast-fel de nisip, capătă miros de pămînt, (în casul acesta nu se pot întrebuinţa la fiertură) intră în crescere maĭ uşor şi maĭ de timpuriŭ. De aceea, dacă nisipul este umed, trebue să-l lăsăm afară să se usuce bine, şi numaĭ după aceea să-l întrebuinţăm. Decĭ în pivniţă, ca şi în beciurĭ, orĭ în gropĭ, zarzavaturile rădăcinóse se aşéḑă în rîndurĭ, acoperind fie-care rînd cu un strat de nisip bine uscat, iar în grópă putem să întrebuinţăm pămîntul scos din grópă, dar uscat, şi când grópa s'a umplut, de-asupra se pune un strat maĭ gros, ca apa de plóie să nu pótă pătrundă la rĕdăcinĭ.

A le vorbì copiilor de la ţară de ast-fel de lucrurĭ, fără ca să le vadă, este un timp pierdut, şi din contră dacă vĕd, este un timp câştigat în economia domestică şi a câmpuluĭ.

Numaĭ cu mijlocul acesta, învĕţătoriĭ satelor vor puté ridicà maĭ curînd partea economică şi morală a satelor. De aceea, fie-care învĕţător va trebuì să aĭbă pămînt şi instrumentele trebuincióse la cultura luĭ.

V. S. Moga.

Părinţiĭ aŭ cea d'întâiŭ şi cea maĭ de aprópe chemare pentru crescerea copiilor.

Instrumentele agricole.

Prin descoperirea deosebitelor instrumente agricole, s'a dat plugarilor posibilitatea să-şĭ lucreze pămîntul treptat tot maĭ bine, în raport cu îmbunătăţirea acelor instrumente. Astăḑĭ dejà stă la îndemâna plugaruluĭ o mulţime de instrumente şi maşinĭ de carĭ s'ar puté folosì, dar dînsul din firea sa neîncreḑĕtor şi cu judecată rece se folosesce cu multă chibzuială numaĭ de cele maĭ trebuincióse, şi are dreptate. Să mĕ explic.

Poporul numaĭ atuncĭ jertfesce când s'a convins deplin despre bunătatea orĭ folosul unuĭ lucru, însă nu grăbesce. Plugariĭ noştri convingêndu-se că, plugul de fier face maĭ bună arătură ca cel de lemn, l'a părăsit deşi erà moştenit de la străbunĭ. Pe încetul cu toţiĭ se aprovisionéză cu plugurĭ de fier. Din acéstă procedare ni se dă dovadă că, plugarul român rîvnesce la progres, că judecata luĭ lucréză încet dar bine. Ţine la vorba din bătrânĭ: graba strică tréba.

Intre împrejurările de astăḑĭ, când cu instrumentele agricole se face atâta reclamă pe tóte căile, când laudele de bune, spornice şi eftine străbat tóte bordeele, dacă ţăraniĭ n'ar judecà maĭ rece şi ar fi încreḑĕtorĭ, atuncĭ mulţĭ dintre dînşiĭ ar fi păcăliţĭ şi păgubiţĭ.

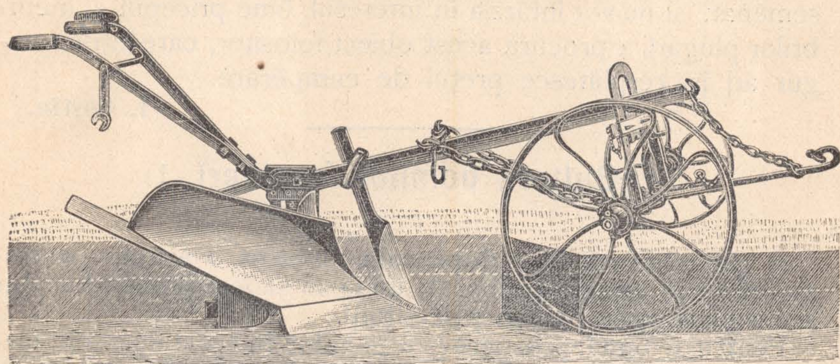
Mulţĭ dintre proprietarĭ, luaţĭ de curentul reclameĭ şi laudelor exagerate, aŭ risipit capitale însemnate pentru unele maşinĭ şi instrumente agricole, carĭ staŭ aruncate prin curţĭ, în prada rugineĭ, fără nicĭ un folos. Acésta din doue motive: orĭ că nu sunt bune şi practice, orĭ că n'aŭ personal instruit care să scie lucrà cu dînsele. De aci avem învĕţătură, ca să nu grăbim a cumpĕrà instrumente şi maşinĭ agricole, până prin experienţă nu suntem convinşĭ de bunătatea lor.

După cum s'aŭ lepădat ţăraniĭ de plugul de lemn, introducênd cel de fier, când aŭ vĕḑut că arătura de la suprafaţa pămîntuluĭ nu rĕsplătesce munca şi că este trebuinţă de arătură maĭ bună şi adîncă, întocmaĭ va procedà cu grapa luĭ de mărăcinĭ în viitorul maĭ depărtat şi acésta pe cuvîntul că grapa de mărăcinĭ în combinaţie cu cea de fier, póte îndeplinì muncă fórte folositóre.

Pe lângă cele doue instrumente principale în agricultură fórte curînd se va introduce a treia, maşina de semĕnat.

Introducerea mașineĭ de semĕnat în agricultură va sporì vĕdênd cu ochiĭ dobînda ce se póte obține pe pămînt, va sporì cantitatea și va îmbunătățì calitatea recoltelor din treĭ motive: cu mașina se sémĕnă maĭ puțină sĕmînță, semĕnându-se cu grije nu rĕmân greșurĭ, plus că sĕmînța așeḑată tot la aceeașĭ adîncime se apără de intemperiĭ.

De unde resultă că facem o însemnată economie în sĕmînță, de óre-ce acésta prin mașină tótă se așéḑă în pămînt în cât este scutită de frig și apărată de pasĕrĭ, decĭ trebue sĕmînță maĭ puțină, ca la semĕnatul cu mâna. Din împrejurarea că nu rĕmân greșurĭ, răzóre și fășiĭ de pămînt ne semĕnate, la seceriș fórte natural se obține recoltă maĭ mare. Din așeḑarea seminţeĭ la aceeașĭ adîncime resultă scutirea aceleea de frig, secetă și vênturĭ, acestea contribue ca pămîntul să ne dea o producțiune de calitate maĭ bună.



Plug de fier sistematic.

Folosul mare ce pot aduce aceste mașinĭ în agricultura țăreĭ nóstre nu se póte tăgăduì, acésta o spun și o mărturisesc din propria-mĭ experiență. Piedeca că nu se pot sporì, de și sunt atât de folositóre, trebue căutată în douĕ împrejurărĭ, prețul scump cu care se vînd, așà că plugariĭ singuraticĭ nu pot să le cumpere, și necunoscința utilitățeĭ ce resultă din lucrul isprăvit cu ele.

Cumpĕrarea, sporirea și lățirea mașinelor de semĕnat este reservată pentru băncile saŭ însoțirile comunale. Introducênd însoțirile treptat, aceste instrumente agricole, de mare folos, vor îndeplinì o faptă de mare însemnătate, care vĕdìt va contribuì la buna stare a plugarilor și sporirea avuțieĭ naționale.

Activitatea însoțirilor comunale nu póte fi mărginită numaĭ la credit și depunerĭ, ci trebue să caute mijlóce și teren, cum și pe ce cale s'ar puté sporì câștigul membrilor și cum s'ar deschide nouĕ izvóre de dobîndă, din cultura pămîntuluĭ prin înțeléptă procedare.

Aflându-ne în préjma vremeĭ când urméză semĕnatul de tómnă, când teren și câmp deschis aștéptă întrebuințarea mașinelor de semĕnat, când însoțirile pot sĕ-șĭ estindă lucrarea în acéstă direcțiune, cu atât maĭ vêrtos că pentru mașina dată spre folosință se încaséză chirie, așà că însoțirea după regula de amortisment, în 5 — 10 anĭ reprimesce prețul mașineĭ, plus dobînda capitaluluĭ întrebuințat spre acest scop.

Sperăm că direcțiunile însoțirilor comunale, vor luà spre apreciare dovedile date din experiență despre mașina de semĕnat, și nu vor întârzia în interesul, bine priceput al membrilor plugarĭ, a procurà acest obiect folositor, care într'un singur an îșĭ rĕsplătesce prețul de cumpĕrare.

I. Costin.

Cultura pomilor fructiferĭ (1).

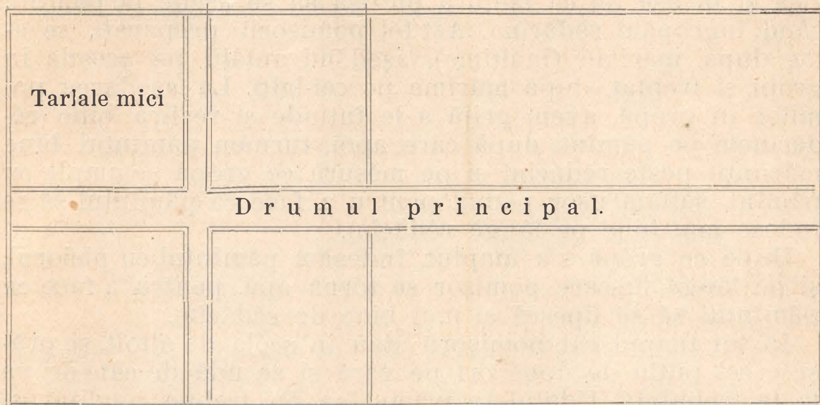
c) *Şcóla de altoit,* — după cum numirea o arată, — se numesce locul anume preparat, unde se sădesc pomiĭ scoşĭ din şcóla provisorie pentru a fi altoiţĭ.

Pentru o bună prosperare a pomilor în şcóla de altoit, trebue să se aibă în vedere posiţiunea loculuĭ care trebue să fie cevà maĭ deschisă, adecă să nu fie ferită de vênturĭ, cu scopul de a se deprinde pomiĭ cu rĕcéla vênturilor. Locul ales pentru şcóla de altoit, trebue să fie pe cât se póte maĭ în apropiere saŭ chiar lângă şcóla provisorie. Pămîntul se cere a fi de bună calitate şi bine lucrat, în care scop trebuesce neapărat desfundat. Desfundarea se face întocmaĭ cu cea descrisă pentru grădina de legume. Dacă desfundarea se face de cu tómnă, pămîntul se lasă negreblat până primăvara, iar dacă desfundarea se face primăvara, pămîntul se grebléză şi se sémănă cu legume dintre acelea carĭ nu sărăcesc prea mult pămîntul şi carĭ se recoltéză maĭ timpuriŭ pentru ca să se pótă începe în spre tómnă pregătirele trebuincióse pentru plantarea pomilor.

Pămîntul se împarte în şcóla de altoit în douĕ tarlale egale, despărţite între ele printr'un drum maĭ larg ; aceste douĕ

(1) Vedĭ No. 50.

tarlale se împart la rîndul lor în altele maĭ micĭ despărţite prin potecĭ înguste.



Şcóla de altoit împărţită în două.

In fie-care an, plantăm câte una din aceste tarlale cu pomĭ scoşĭ din şcóla provisorie, aşà că după opt saŭ ḑece anĭ, tóte tarlalele sunt plantate cu pomĭ; după trecerea acestuĭ timp, pomiĭ plantaţĭ în tarlaua No. 1, adică în anul I-iŭ, fiind în de-ajuns desvoltaţĭ, se scot şi se plantéză la locul destinat pentru grădina saŭ livada de pomĭ. Urmăm ast-fel în fie-care an şi cu cele-lalte tarlale.

Pe dată ce s'aŭ scos pomiĭ de pe o tarla, pămîntul se sapă şi se sémĕnă cu o plantă prăşitóre; acésta se repetă cel puţin timp de douĭ anĭ, pentru ca pămîntul să se maĭ odihnéscă şi să 'şi pótă recâştigà o parte din hrana ce a fost suptă de pomĭ.

Plantarea pomilor în şcóla de altoit se face în rîndurĭ, depărtare între ele de la 60 — 70 cm., distanţă care se păstréză şi între pomĭ. Pentru a puté merge în linie dréptă cu plantatul pomilor, întindem o sfóră în lungul tarlaleĭ şi pe lângă acéstă sfóră însemnăm cu nisce ţăruşe locurile pe unde trebuesc făcute gropile pentru plantarea pomilor. Se mută în urmă sfóra pe al doilea rînd tot pentru scopul de a face semnele, iar pe rîndul întâiŭ, gropile încep a se lucrà imediat prin semnele arătate; ast-fel urmăm până ce terminăm cu tótă tarlaua.

Avênd gropile făcute, începem a scóte pomiĭ din şcóla provisorie, şi numaĭ atâţia scótem, câţĭ socotim că-ĭ putem plantà într'o ḑi. La scóterea pomilor, să fim cu băgare de sémă spre a nu le stricà rĕdăcinile. Pomişoriĭ scoşĭ se pregătesc pentru plantare, tăindu-le rĕdăcina *cea lungă* (principală), precum şi tóte cele-lalte rĕdăcinĭ carĭ ar fi sdrelite etc. Să ne ferim însă de a tăià mustăţile (vinele cele subţirĭ), căcĭ acestea sunt cele maĭ de folos pentru pomĭ.

Pentru ca rĕdăcinele tăete să nu prindă racilă (rană, putredire) în pămînt, tăetura trebue făcută în tot-deauna piezişă şi în aşà fel ca tăetura piezişă să se aşede pe pămînt, când îngropăm rĕdăcina. Ast fel pomişoriĭ preparaţĭ, se aleg după mărime (înălţime), aşedênd întâiŭ pe aceştia în gropĭ şi treptat, după mărime pe ceĭ-alţĭ. La aşedarea pomilor în grópă, avem grijă a le întinde şi resfirà bine rĕdăcinele pe pămînt, după care apoĭ, turnăm pămîntul bine mărunţit peste rĕdăcinĭ şi pe mĕsură ce grópa se umple cu pămînt, săltăm uşor pomul pentru a face ca pămîntul să se îndese maĭ bine pe lângă rĕdăcinĭ.

După ce grópa s'a umplut, îndesăm pămîntul cu piciorul, şi pe lângă fie-care pomişor se tórnă apă, pentru a face ca pămîntul să se lipéscă şi maĭ bine de rĕdăcinĭ.

In tot timpul cât pomişoriĭ staŭ în şcóla de altoit, se prăşesc cel puţin de douĕ orĭ pe vară şi se udă de câte orĭ va fi de trebuinţă. Udatul în primul an nu trebue neglijat, şi repetat chiar cât maĭ des dacă timpul este secetos.

Trunchiul pomilor de asemenea se îngrijesce, curăţind toţĭ lăstariĭ ce ar cresce pe dînsul saŭ din rĕdăcină.

(Va urma). **Ión E. Mihăescu.**



Mórtea mareşaluluĭ Filipescu.



Marele mareşal al curţiĭ regale, George Filipescu, a încetat din viéţă la Bad-Nauheim, din causa uneĭ bóle de inimă, de care defunctul suferea de maĭ multă vreme.

George C. Filipescu s'a născut în Bucurescĭ la 1840. Studiile şi le-a făcut în Germania şi Austria. Intors în ţară a intrat în armata Moldoveĭ cu gradul de sub-locotenent şi a devenit apoĭ aghiotantul luĭ Cuza-Vodă. La 1862 demisionă din armată şi se stabili în Bucurescĭ. La 1866 când sosi prinţul Carol, George C. Filipescu fu numit mareşal al curţiĭ domnescĭ şi ocupă acéstă demnitate până la 1874. Trimis ca agent al ţăriĭ la Petersburg, a rămas în acest post până la 1876 când, în urma retrageriĭ guvernuluĭ conservator al luĭ Lascar Catargi, îşĭ dădù dimisia. Mult timp a stat retras din viéţa politică. Acum patru-cincĭ anĭ, după retragerea generaluluĭ Vlădescu de la curte, M. S. Regele înfiinţă postul de mare mareşal şi-l încredinţă d-luĭ G. C. Filipescu, post pe care îl ocupă până în ultimele momente. Corpul decedatuluĭ a fost adus în

ţară şi Marţĭ 17 curent, la orele 3 p. m., a avut loc, la cimitirul Bellu, înmormîntarea rĕmăşiţelor pămîntescĭ ale regretatuluĭ George C. Filipescu, mare mareşal al Curţiĭ regale.

Capela cimitiruluĭ Şerban Vodă, unde încă de Lunĭ după amiaḑĭ aŭ fost transportate rĕmăşiţele mortuare, erà îmbrăcată în negru şi decorată cu plante naturale.



Mareşalul Filipescu.

In mijlocul capeleĭ se ridicà catafalcul, care dispărea sub mulţimea jerbelor şi corónelor de florĭ naturale. In cele patru colţurĭ, ardeaŭ patru marĭ făcliĭ de céră albă. In faţa catafalculuĭ pe periniţe de catifea roşie, eraŭ aranjate numerósele decoraţiunĭ ale fostuluĭ mare mareşal. In jurul catafalculuĭ, ómenĭ de serviciŭ de aĭ palatuluĭ regal, în ţinută de ceremonie.

Intre numerósele corónе, una prea frumósă, de violete şi flórea regineĭ, atrăgeà privirile. Panglicele *mauve* purtaŭ inscripţia: «Regele şi Regina — Luĭ George C. Pilippescu».

O altă prea frumósă corónă din partea A. S. R. Principeluĭ Ferdinand, de trandafirĭ naturalĭ purtând pe panglicĭ albe o singură literă: «F», deasupra corónеĭ princiare.

O frumósă corónă de laur şi stejar, din partea d-luĭ preşedinte al consiliuluĭ de miniştri: panglicĭ negre cu inscripţiunea: «D. A. Sturdza — Patriotuluĭ luminat — amiculuĭ sincer».

Din partea curţeĭ regale, o corónă de pansele şi rose albe, cu panglicĭ albe; o corónă de laur şi stejar din partea credituluĭ funciar rural, cu panglicĭ albe; de laur şi stejar, cu panglicĭ negre, din partea Bănceĭ generale române; de florĭ naturale, pan-

glicĭ *mauve*, din partea policlinicei «Regina Elisabeta»; de liliac şi pansele, cu panglicĭ negre, din partea societăţiĭ de asigurare «Naţionala»; de ştejar şi laur, panglicĭ negre, din partea societăţiĭ de asigurare «Patria»; de trandafirĭ şi foĭ de palmĭ din partea Diaconeselor, purtând pe panglicĭ *mauve* inscripţia «Surorile recunoscătóre»; apoĭ jerbe şi coróne de florĭ naturale din partea: Soţieĭ repausatuluĭ şi membrilor familieĭ; prinţuluĭ şi prinţeseĭ George Valentin Bibescu; d-luĭ Al. I Filipescu; d-neĭ Maria Cantacuzino; d-neĭ şi d-luĭ Al. Marghiloman; d-neĭ Sabina dr. Cantacuzino; d-neĭ Caterina Emil Ghica; copiilor luĭ Alexandru Balş. etc., etc.

Serviciul religios, început la orele 3, a fost oficiat de P. S. Arhereŭ Nifon, vicarul S-teĭ Mitropoliĭ, înconjurat de preoţiĭ Gh. Floru şi A. Bocancea şi preotul Anastasiu, de la biserica din Copăceniĭ-Mogoşescĭ.

Onorurile militare aŭ fost date de următórele trupe:

Două batalióne din regimentul 1 geniŭ, cu musica, sub comanda d-luĭ locot.-colonel V. Polizu; un divizion din regimentul 2 roşiorĭ, sub comanda d-luĭ maior N. Baranga; o baterie din reg. 10 artilerie, sub comanda d-luĭ locotenent Negură.

Trupele carĭ aŭ luat parte în paradă aŭ fost puse sub comanda d-luĭ general Brătianu.

Fórte multă lume a asistat la serviciul religios.

După terminarea serviciuluĭ divin, s'aŭ ţinut următórele cuvîntărĭ:

D. D. Sturdza, în numele guvernuluĭ.

P. S. S. Arhiereul Nifon, în numele societăţiĭ de bine-facere *Regina Elisabeta.*

D-l general Priboianu, mareşalul Palatuluĭ.

D. I. Kalinderu, administratorul domeniuluĭ Coróneĭ.

După acea cosciugul a fost luat pe braţe de servitoriĭ palatuluĭ şi depus în cavoul familieĭ.

X.

Informaţiĭ.

In ḑiua de 27 Septemvrie 1802, orele 3 p. m., se va ţine la Eforia spitalelor Civile, licitaţie publică orală pentru vînḑarea spre exploatare a următórelor porţiunĭ de pădure:

Judeţul Prahova.

1). 5 parchete din pădurea Doftăneţul, garanţie provisorie leĭ 1.500.

2). 5 parchete din pădurea Némţu, de pe valea Azuga, garanţie provisorie leĭ 650.

3). 433 arborĭ braḑi din pădurea proprietăţeĭ Măneciurile, trupul Scheulescĭ, Valea Crasna, garanţie prov. leĭ 325.

Condiţiunile generale pentru exploatarea acestor parchete sunt cele publicate în «Monitorul Oficial» No. 174/901; iar cele speciale, precum şi orĭ-ce alte informaţiunĭ, se pot luà la serviciul Bunurilor Eforieĭ în ḑilele şi orele de lucru.

Art. 68—79 din legea comptabilităţeĭ publice sunt aplicabile acesteĭ licitaţiĭ.

* * *

Din Situaţia tesauruluĭ public la 31 Iulie 1902, se vede că încasările pînă la acéstă dată aŭ atins cifra de 229.801.550 iar plăţile aŭ fost de 215.585.748 lăsând ast-fel un excedent de peste 14 milióne.

Din compturile provisoriĭ, se constată că, în cursul luneĭ August şi pentru exerciţiul 1901 — 1902, s'a maĭ încasat 2.668.601 leĭ.

Pe lângă acésta, pînă la 30 Septemvrie, ca încasărĭ sigure tot în comptul acestuĭ exerciţiŭ, maĭ putem comptà:

1.200.000	Exced. de la C. F. R.
1.100.000	Divid. de la cred: agrtole.
1.000.000	Din alte venituri.
3.300.000	
2.668.601	Incasărĭ pe August.
229.801.550	Incas. pînă la 31 Iulie.
235.770.151	Totalul încasărilor.
218.500 000	Plăţĭ.
+ 17.270.151	Excedent.

Aşà dar, excedentul budgetuluĭ pe anul financiar 1901—1902 va fi între 17 şi 18 milióne.

Va trece peste 17 milióne cu întréga sumă ce se va plătì în maĭ puţin, până la 30 Septemvrie, din totalul cheltuelilor budgetate de 218 jum. milione.

* * *

Până la 31 Iulie, încasările pe exer. 1902—903 se urcaŭ la 68.625 764 leĭ

In cursul luneĭ August şi pentru acest exerciţiŭ, s'a maĭ încasat 26.830.449 leĭ, cu 6 milióne maĭ mult de cât în luna corespunḑĕtóre a anuluĭ trecut.

Până acum, în cele 5 lunĭ ale exerciţiuluĭ de la 1 Aprilie la 31 August, s'a încasat cu 18 milióne maĭ mult de cât în cele 5 lunĭ ale anuluĭ trecut.

Acéstă constatare, precum şi excedentul exerciţiuluĭ 1901—1902, ne interḑice de a maĭ insistà să punem în evidenţă mersul încasărilor şi însănătoşirea finanţelor Statuluĭ român.

* * *

In ḑiua de 5 Octomvrie, a. c., orele 10 a. m., se va vinde prin licitaţiune, în localul administraţieĭ tîrguluĭ de vite de la Constanţa, 148 berbecĭ produşi la oieria statuluĭ din următórele rase:

56 Merinos-Spancă
23 » ţigae
2 Sontdown ţigae
52 » Carnabat
12 Carnabat pur
3 Ţigae pură.

Tot cu acéstă ocasiune se vor vinde 153 oĭ bătrâne din rasele Spancă, Ţigae şi Carnabat.

Preţurile de la care va începe licitaţiunea sunt următórele:

Merinosul Spancă	30	leĭ	de	cap
» ţigae	25	»	»	»
Şontdowu-ţigae	20	»	»	»
» Carnabat	20	»	»	»
Carnabat pur	15	»	»	»
Ţigae pur	15	»	»	»
Oile din tóte rasele	10	»	»	»

Până la ḑiua licitaţiuniĭ, amatoriĭ pot vedé berbeciĭ şi oile de vînḑare la târgul de vite de la Anadalchioĭ lângă Constanţa.

Pentru a lua parte la licitaţiune, concurenţiĭ vor trebuì a depune o garanţie de 10% din valórea estimativă a berbecilor saŭ oilor pentru care a concurat, iar după adjudecare vor fi obligaţĭ a complectà imediat tot costul în mâinele representantuluĭ administraţieĭ financiare locale ce va luà parte la licitaţiune şi după care numaĭ, se va liberà şĭ ridicà imediat berbeciĭ orĭ oile.

Legea comptabilităţii generale a statului este obligatóre la ţinerea licitaţiunei.

— Cu începere de Lunĭ, 16 (29) Septembre a. c., orele de lucru în biurourile administraţiunei centrale a căilor ferate vor fi diminéţa de la 9 până la 12 şi după amiaḑĭ de la 3 până la 6.

Casa centrală va fi deschisă pentru public numaĭ de la orele 10 până la 12 diminéţa şi de la 3 până la 5 d. a.

— D-l Nicolae Florescu a fost numit director al gimnasiuluĭ Cantemir din Capitală.

— La 1 Octombre 1903, se vor ţine la Universitatea din Bucurescĭ examene suplimentare de capacitate la specialităţile de limbele română, latină, franceză şi germană, matematicĭ şi sciinţele naturale cu higiena.

— Ministerul de domeniĭ a adresat următórea circulară d-lor prefecţĭ de judeţe:

«Acum când se apropie timpul culesuluĭ porumbuluĭ, cred de datoria mea a atrage deosebita d-vóstră atenţiune asupra vătămătóreĭ deprinderĭ ce s'a luat în multe localităţĭ şi care consistă în culesul porumbuluĭ prea de timpuriŭ, adecă înainte de a fi ajuns la complecta maturitate.

«Cunósceţĭ, ca şi mine, domnule prefect, neajunsurile ce decurg pentru populaţiunea rurală din culegerea porumbuluĭ încă necopt.

«Nu numaĭ că porumbul perde din calitate şi este expus a se strica, dar pus în consumaţiune devine una din causele care produce teribila bólă numită pelagra.

«Nu am nevoe să insist asupra importanţeĭ ce are culesul porumbuluĭ când este pe deplin copt. D-vóstră care trăiţĭ în mijlocul populaţiuneĭ rurale o cunósceţĭ acésta tot aşà de bine ca şi sub-semnatul.

«De aceea, vĕ rog cu insistenţă, domnule prefect, ca prin diferitele organe de carĭ dispuneţĭ, să luaţĭ tóte măsurile pentru a îndemnà pe cultivatorĭ să nu puie la culesul porumbuluĭ, până ce acesta nu ar fi pe deplin copt.

Primariĭ ceĭ d'întâiŭ să se puie în contact direct cu toţĭ cultivatoriĭ şi să le desluşéscă că interesul lor atât bănesc cât şi sănătatea lor, impun acéstă mĕsură.

«Mĕ folosesc de ocasiune, domnule prefect, pentru a vĕ atrage atenţiunea şi asupra culesuluĭ viilor pe-acolo pe unde aŭ rĕmas. Şi viile se culeg prea de timpuriŭ în unele localităţĭ, aşà că vinul produs, pe lângă că este de cea maĭ próstă calitate, dar nicĭ nu se păstréză. Vĕ rog şi în acéstă privinţă a face recomandaţiunile cuvenite.

«Despre mĕsurile ce veţĭ luà şi resultatele ce veţĭ dobândì, vĕ rog, ca la timpul cuvenit să puneţĭ în cunoscinţă pe sub-semnatul».

Mulţumire.

D-l Atanasie Polihroni, fabricant de olane în com. Başchioĭ, plasa Babadag, oferind şcóleĭ pentru acoperămîntul atenanselor aflătóre pe lângă şcóla ce dirijez, olane în valóre de peste 40 leĭ şi d-l Petcu Miliŭ, comersant şi antreprenor de pădurĭ din căt. Camber, gratuind lemnele necesare la construcţiunea unuĭ pavilion în grădina şcóleĭ, în valóre de 25 leĭ. Le aduc în numele şcóleĭ sincerile mele mulţumirĭ.

Gh. Adam
dirig. şcóleĭ Başchioĭ jud. Tulcea.

TEATRU SATESC

PĂCATELE LUI GÂNJU (1).

(piesă în treĭ tablourĭ)

de N. RĂDULESCU-NIGER

SCENA III.

Manea, Tase, Gânju apoĭ *Ión.*

Gânju. Eĭ, haide, scóteţĭ, că vorba lungă spor n'aduce...

Tase. Ho, ţară! Cade omu din copac şi tot se hodinesce treĭ ḑile!.. De scos, uĭte, am scóte, că de-aceea ţi-am trecut pragul porţiĭ. Numa... unde să şedem, că pustie ogradă...

Gânju. Ca la om nevoiaş... N'aţĭ fi vrênd să fie la mine ca la Curte...

Manea. D'apoĭ nevoile, dumitale, bade Gânjule... se chiamă pe la alţiĭ, belşug... vecin bun cu norocul...

Gânju (tuşind). Eaca vorbă în dorul leleĭ...

Manea. Vreream şi noĭ calicia d-tale...

Gânju. (necăjit). Mĕ da sfîrşesce odată...

Manea. Eaca sfîrşesc... Bade Gânjule, noĭ nu-ţĭ aducem tóte paralele...

Gânju (astupându-şĭ urechile). Eaca am surḑit de amândouĕ urechile l'aşà pagubă... Pe treĭ lunĭ vi le-am dat, şi de erĭ s'aŭ împlinit treĭ lunĭ, faceţĭ bunătate şi le puneţĭ colea... (întinde mâna).

Tase. Da să întinḑĭ mâna, nu te dóre...

Gânju. Nu, că-s parale muncite...

Manea. Staĭ să ne lămurim, omule...

Gânju. Lămuréla-ĭ plata la vreme...

Tase. Dacă-ĭ aşà, haĭ Maneo, că n'o scótem la capĕt cu sgârcióba asta de Român....

Manea. Haidem...

Gânju (apucat de tuse, le tae calea). Cum aşà? Da nu vĕ las.

Tase. Ba eacă vorbă! Ieĭ jumĕtate din ce ne-aĭ dat? Ne laşĭ camăta la jumătate pentru ce maĭ rĕmâne?

Manea. Pe alte treĭ lunĭ...

Tase. Aşà. Dacă te plecĭ, bine; dacă nu ... plecăciune de la noĭ.

Gânju (mănios, tuşind înecat). Tâlharĭ! eaca ce sunteţĭ: tâlharĭ!

Manea. Tâlharĭ, noĭ? Eaca puneţĭ gureĭ căpăstru... Ce eştĭ atuncĭ dumnéta, care ne ieĭ pielea? Auḑĭ camătă: un leŭ de parale la pol pe lună! Ca ovreiĭ!

Tase. Ca ovreiĭ! Păĭ cum!

Gânju. Mĕ rog eŭ v'am chemat să vĕ daŭ banĭ cu dobândă? Aţĭ căḑut cu rogu-mĕ... iar eŭ v'am socotit ómenĭ de omenie şi v'am dat, din tótă sărăcia mea ce-aveam şi eŭ de oparte...

(1) Veḑĭ No. 50.

Dă-mĭ, d-ta Maneo, ceĭ doĭ polĭ; d-ta, Tase, pe ceĭ treĭ... şi eaca să nu ne maĭ dăm nicĭ bună-vremea pe urmă, dacă aşà vi-ĭ cântecul...

Manea. Veḑĭ că n'avem tóte paralele... Am avut nevoĭ şi ni le-am cuprins...

(Incepe a toca în tóca de fier).

Gânju. Da ce am eŭ cu nevoile vóstre, dacă s'a împlinit vremea?

Manea. Da fiĭ om cu suflet, Gânjule, ce Dumneḑeŭ!

(Incepe a trage clopotele. Manea şi Tase îşĭ scot căciulele şi să închină).

Gânju. De cât v'aţĭ închinà, v'aţĭ ţine de vorbă şi-aţĭ plăti la soroc...

Manea. După tóte celea maĭ eştĭ şi păgân, sgârcióba draculuĭ... (scóte punga). Eaca un pol...

Tase (scóte din chimir). Eaca şi de la mine, un pol şi jumĕtate.

Gânju. Las'că maĭ vedeţĭ parale... V'aţĭ mâncat credinţa...

Manea (dându-ĭ baniĭ). Acù... ce-a fi, la voea luĭ Dumneḑeŭ a fi...

(Clopetele încetéză).

Tase. Ne-a ferì Dumneḑeŭ să maĭ năzuim la d-ta...

Gânju. (se aşéḑă pe ciótă, ia paralele şi începe a le numĕrà încet, cu luare aminte, cu mânile tremurându-ĭ).

Ión (la gard) Florico!.. (se lasă repede jos, când îl vede pe Gânju). Tat-su...

Gânju (ridicând capul). Care ĭ acolo? Tu, blestematule? Mult aĭ de gând să nu daĭ pace feteĭ?

Ión. (ivindu-se). Nu eŭ, bade Gânjule... Sor'mea, ci-că... nu merge Flórea la biserică?

Gânju. Pieĭ d'acolo... şi lăsaţi-mĭ fata...

Ión. (sie) Mĕ! al draculuĭ Român!.. Nu-ĭ de îngrădit pe lângă el... (se duce) (Gânju începe iar numĕrătórea).

Manea (încet luĭ Tase). Bietu Ión... şi móre de drag după Flórea,..

Tase (încet) Păgânu ăsta de Român e'n stare să n'o mărite nicĭ odată...

Gânju (punênd baniĭ în chimir şi ridicându-se). Ascultă, Maneo, şi dumnéta, Tase, vĕ daŭ răgaz numaĭ o lună... pentru ce a rĕmas... Iar dobânda tot după învoélă...

Manea. Dómne feresce, nu-ĭ chip să putem, înainte de treĭ lunĭ, de aḑĭ socotite...

Gânju (tuşind). Bată-vĕ Bumneḑeŭ, netrebnicilor!

Tase. Ba, ia să nu ne maĭ bată... că destul ne baţĭ dumnéta, feciorŭ diavoluluĭ...

Gânju. Haĭ-haĭ... şi înjuraţi-mĕ acuma...

Manea. Cum să înjurăm pe omul care lasă camăta la jumĕtate?

Gânju. Ba nicĭ gând... Un leŭ, la pol, cum iaŭ tuturora... Nicĭ o lescae maĭ jos... c'apoĭ...

Manea (mânios). C'apoĭ ce?

Tase (trăgĕndu-l de mânecă). Ia nu-ţĭ face sânge rĕŭ Maneo, şi haĭ la biserică...

Manea. Că bine ḑicĭ... Rĕmâĭ în plata Domnuluĭ, bade Gânjule.

Gânju. Măre, maĭ împingă-vĕ vr'o dată nevoia... şi lasă!.. (îĭ ameninţă cu pumnul).

(S'aud afară huĭduelĭ puternice, fluerăturĭ, glasurĭ bărbătescĭ şi de copiĭ, repetate la scurt timp. Manea şi Tase se opresc şi ascultă).

Manea (după încetarea strigătelor). Iar a maĭ înjurat care-và de cele sfinte...

Tase. Auḑĭ, bade Gânjule? Ia aşà aĭ s'ajungĭ în cinstea satuluĭ... din pricina pĕcatuluĭ dumitale.

Gânju. Mie par'că o să-mĭ pese...

Manea. Haĭ, Tase, că mĕ scârbesce vorba luĭ...

Tase. Dómne feresce de aşà stîrpitură!.. (es amĕndoĭ).

(Huiduéla s'aude iar, maĭ depărtată acum).

Gânju... Ce trébă ar avé satul cu ce fac eŭ în casa mea?.. (scoţênd chimirul şi cântărindu-l cu mâna). Greuleţ... (după ce tuşesce). Haĭ, la descărcătóre... (rîde şi desmiardă chimirul). Băeatul tatiĭ... băeat frumos!.. înaintéză spre casă).

Cortina se lasă.

TABLOUL II.

(Aceeaşĭ rînduélă).

(Inainte de ridicarea cortineĭ se aud clopotele trăgênd. Când încetéză cortina se ridică).

SCENA I.

Flórea, Joiţa, Ión. (intră prin drépta).

Flórea. Dómne, Joiţo, când mĕ întorc de la sfînta biserică, par'că's alta... Nu sciŭ cum, sunt maĭ veselă, maĭ cu linişte în suflet... Ba par'că nu maĭ sunt nicĭ de tot singură...

Joiţa. Veḑĭ că-ĭ sfînt lucru slujba de la biserică, Flóreo. Eaca de aceea.

Ión. Sfînt lucru, suratelor,—dar maĭ sfînt şi maĭ de sémă e credinţa. Se cade să ne ducem duminica şi sĕrbătorile, la biserică, mic şi mare; dar e creştin cel care ascultă cu gând întreg şi lasă de oparte trebur̆ĭ şi grijĭ... Pe urmă, chiar dacă-ĭ ascultà, şi nu te-ĭ strădui să pricepĭ învĕţăturile sfinte, şi nu te-ĭ plecà la fapte bune, iar nu eştĭ creştin... E-heĭ, suratelor, nu-ĭ de ajuns să ḑicĭ «Dómne iartă-mĕ», s'aprinḑĭ o lumînare, să daĭ leturghie, să facĭ cruce şi să socotescĭ că ertat îţĭ este un gând rĕŭ orĭ că ţi-a uitat Dumneḑeŭ o faptă rea... Nimenĭ nu póte amăgi pe Dumneḑeŭ... Să te căescĭ cu tot dinadinsul după un pĕcat şi să nu'l maĭ facĭ, eacă în ce chip poţĭ dobândì ertarea, eacă în ce chip eştĭ creştin cu adevĕrat...

Flórea (care-l ascultase cu smerire şi pricepere). Dómne, Ióne, mândru şi pe înţeles maĭ grăescĭ dumnéta!

Joița. Apoĭ că Ión al nostru 'i-o bucățică de cărturar, fa Flóreo.

Flórea. Când cântaĭ la strană, în locul dascăluluĭ Pricop, îmĭ mergea la inimă...

Ión. Cânt că mi-ĭ drag, Flóreo... Vorba dumitale de adineaurĭ când mĕ întorc de la biserică par'că-s altul, fiind-că, tótă vremea cât am fost în biserică, gândul și sufletul mi-aŭ stat numaĭ la cele sfinte...

Flórea. Ca dumnéta Ióne, maĭ rar !...

Ion. Drept grăind, Flóreo, uĭte, nu că mĕ umflu în gușă ca curcanul, da umblu să nu fac nimĕnuia rĕŭ, să staŭ în ajutor nevoiașuluĭ, să fiŭ bun de fire, blând la graiŭ...

Joița. Eaca așa-ĭ în casă...

Flórea. D'apoĭ lasă că și tu Joițo, eștĭ ca Ión și voĭ amĕndoĭ ca părințiĭ. E-heĭ ! ce eră de mine fără vecinătatea vóstră ! Că de când a închis ochiĭ biata maĭca, sunt anĭ! Dumneḑeŭ să mĕ ierte, că nu se cade să vorbescĭ rĕŭ de nimenĭ, da uĭte tătuca... tare nu sciŭ cum e...

Ion. Cu pĕcate, ca uniĭ ómenĭ...

Flórea. Veḑĭ că mĕ dóre 'n suflet unde nu se póte desbără, zĕŭ, par'că n'ar fi creștin...

Ion. Surată Flóreo, dacă nicĭ un fir de învĕțătură bună nu i se prinde, lasă-l așà... și fiĭ dumnéta cum eștĭ...

Flórea. Dacă nu mi-ĭ la îndemână, Ióne... Une-orĭ mâhnirea par'că mi-ĭ piatră de móră...

Joița. Eaca, dă fuga la noĭ atuncĭ...

Flórea. Sciŭ... da uĭte că nu-mĭ vine une-orĭ... Vorba ĭ, mult óre să maĭ ție? N'o să se maĭ schimbe firea luĭ tătuca?

Ion. Ba într'o bună diminéță s'a îndura Dumneḑeŭ și cu el. Iar dac'aĭ vrea, surată Flóreo... scĭĭ, cu vorba nóstră... să cerce alde tata...

Flórea. (rușinósă). De... Ióne...

Ion. Adecă ce-ar fi, la urma urmeĭ ?

Flórea. Mi-ĭ frică par'că... Unde nu-ĭ trece luĭ tătuca prin gând, uĭte, trag nădejde c'a fi; dar de-a ḑice «nu», ce m'oiŭ face?

Joița. Cu drept, așa-ĭ...

Ion. Să tot așteptăm însă în deșert...

Flórea. Rĕŭ într'un fel, rĕŭ aminterea...

Ion. Măre, vorba celuia: rĕŭ cu rĕŭ, da maĭ rĕŭ fără rĕŭ. O s'așteptám și-așà, și-așà... Ia să punem vorbă pe lângă badea Gânju...

Flórea (după o clipă de codire). Punețĭ, Ióne... Póte l'a lumina Dumneḑeŭ...

Joița. Sfînta duminică de aḑĭ a face minunea...

Flórea. Atuncĭ... grăesce cu badea Gâdeiŭ...

Ion. Cum m'oiŭ duce acasă...

(S'aud iar huiduelile din tabloul I, de-departe și se tot apropie. Câte treĭ ascultă, până ce se sfîrșesc odată cu intrarea luĭ Dan, la fugă).

(Va urma).

La 30 Septemvrie a. c., se închee anul al V-lea al revisteĭ. Rugăm pe onor. noștri abonațĭ carĭ sunt încă neachitațĭ să trimétă micul cost al abonamentuluĭ. Tuturor acelor ce nu-șĭ vor achità abonamentul până la 30 Septemvrie, li se va suprimà trimeterea revisteĭ pe anul al VI-lea.

No. 1 din anul al VI-lea, purtând data 6 Octomvrie 1902, se va expedià tuturor abonaților plătițĭ, carĭ nu ne vor încunosciința că nu maĭ voesc a continuà abonamentul.

De óre-ce noĭ facem expediția revisteĭ prin abonament poștal, plătind francarea pe *treĭ lunĭ* înainte, rugăm pe aceĭ ce n'ar maĭ dorì să continue abonamentul, să ne încunosciințeze printr'o simplă carte poștală, cel mult până la 25 Septemvrie, pentru a nu ne forța să plătim zadarnic francarea.

Orĭ-ce cerere de abonament, trebue să fie însoțită de cost, alt-fel nu se satisface.

ADMINISTRAȚIA.

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl, S-sor I. St. Rasidescu, Str. Dómneĭ 16 — Bucurescĭ.